

at man maa sige, at den ene Trediedeel, altsaa om endog de to Trediedele vare enige om at vedblive Arbejdet, dog kunde fremtvinge det hele Arbejdes Afsløsning (Sa.), altsaa de længst bortliggende af Hovbønderne, den ene Trediedeel, kan fremtvinge det samlede Arbejdes Afsløsning, skjøndt de $\frac{2}{3}$, de nærmest boende, ikke ønske det afløst (Sa.). Men det forekommer mig, at de Fortolkninger, som ere givne af den ærede Indenrigsminister og flere andre Medlemmer, gaae ud paa noget Andet; jeg har idetmindste, skjøndt jeg har søgt at opfatte hans Foredrag fra min Plads eller rettere noget nærmere ved ham, ikke været istand til at høre, om den ærede Minister forstod Sagen saaledes, eller paa en anden Maade. Jeg seer vel, at der kunde være Anledning til nogen Tvivl; jeg troer, der lægges Bægt paa Ordet „Parterne“ i § 4, og jeg finder, at den Affattelsesmaade virkelig ogsaa træder frem i den Maade, hvorpaa Ordet „Parter“ paa forskjellige Steder i Lovforslaget er benyttet; men, om jeg end sammenligner Brugen af Ordet „Parter“ i denne Paragraph med den i de øvrige Paragrapher, kan jeg dog ikke faa Andet ud af det, end at Forholdet maa stille sig saaledes, som jeg har opfattet det; dersom en Kjendelse har tilveiebragt Afsløsning af Hovet, seer jeg ikke rettere, end at den maa staae fast, idet den da ikke vilkaarligt kan fratages.

Indenrigsministeren: Jeg fremhævede før, at i § 1 er talt om, at Fordringen paa Hovet afsløsningen kunde fremsættes enten af den Hovetberettigede paa den ene Side eller af $\frac{1}{3}$ af de hovetgjørende Bønder paa den anden Side. I ethvert Tilfælde bewirker et saadant Forlangende en Indtræden af Lovens øvrige Bydende, og saaledes fremtræder paa den ene Side den Hovetberettigede, og paa den anden Side de, som have requireret Afsløsningen, som Parter, indtil Afsløsningen finder Sted. Naar denne Forretning foregaaer, maa Hovet betragtes som en Heelhed, og Bederlaget, som erlægges for Afsløsningen, maa ogsaa betragtes som en Heelhed; det er egentlig en Tankes-Operation, der foregaaer; derefter skal Bederlagssummen fordeles paa de enkelte Hovetberettigede, og, naar nu dette er skeet, kommer man til at spørge om, hvorledes og fra hvil-

ken Tid af det skal træde i Kraft. Menningen er saaledes den, at Requisitionen kan skee af en Trediedeel af Hovbønderne, og at der da foretages en samlet Ansættelse af det hele Hovet; men, naar denne Forretning er oplyst, og der saa spørges om, hvorledes og til hvilken Tid skal dette træde i Kraft — da mener jeg, at fra den Tid af er det de enkelte Hovbønder, som have at bestemme Tidsfristen, inden hvilken Hovet afsløsningen maa være foregaaet. De kunne saaledes indrømme f. Ex. en Tidsfrist af 2 à 3 Aar, eller endogsaa en længere Tid, og det maa staae den enkelte Part frit for at gaae ind derpaa eller ikke; ligeledes maa det staae enkelte Hovbønder aabent at komme overeens med Cieren om at vedblive at forrette Hovet. Det vedkommer ikke dem, som have begjert Afsløsning, og som efter denne Begjering have faaet Forretningen fremmet, om de Andre blive ved at yde Hovet eller ikke, og det er Noget, som ogsaa ved de Hovet afsløsninger, som hidtil have fundet Sted, har været iagttaget, idet Bederlaget er blevet beregnet som en Heelhed og derefter fordeelt paa de Enkelte. For de Gaardes Bederkommende, hvis Fæstere ikke have villet gaae ind derpaa, er Hovet afsløsningen da først bleven til Virkelighed, naar Fæstet ved indtrædte. Saaledes troer jeg, at, naar man holder fast ved, at det er en dobbelt Operation, der foretages, nemlig dels Fastsættelsen af Bederlaget som en Heelhed, dels Beregningen af det med Hensyn til de enkelte Hovetberettigede, vil Loven meget godt kunne udføres i Overensstemmelse dermed.

Formanden: Jeg skal efter den Forpligtelse, jeg paatog mig ved at angive de Talere, som havde indtegnet sig, tillade mig, forinden jeg giver nogen ny Taler Ordet, at sætte Afslutningsspørgsmaalet paany under Afstemning.

Ved den derefter foretagne Afstemning blev Afslutning forkastet med 40 mod 33 Stemmer.

Ordføreren: Den Tvivl, som den ærede Rigsdagsmand fra Kjøge (Krieger) har reist om Forstaaelsen af Anordningen, og navnlig af den 4de Paragraph, maa jeg tilstaae har vaakt noget særdeles, jeg kunde fristes til at sige,